

Án mạng đầu tiên

Bộ tiểu thuyết ly kỳ về Châu – cô bé thám tử đặc biệt

(Quyển 1)

Walkees

Án mạng đầu tiên

Tác giả: Walkees

Dịch và thiết kế bìa: Trương Kim Khánh

Tiểu thuyết trinh thám

KHÔNG ĐƯỢC SAO CHÉP, PHÂN PHỐI HOẶC TRUYỀN
TÀI DƯỚI BẤT KỲ HÌNH THỨC NÀO HOẶC BẰNG BẤT
KỲ PHƯƠNG TIỆN HOẶC PHƯƠNG PHÁP ĐIỆN TỬ HOẶC
CƠ HỌC NÀO BẤT KỲ NỘI DUNG NÀO CỦA ÁN PHẨM
NÀY, MÀ KHÔNG CÓ SỰ CHO PHÉP TRƯỚC BẰNG VĂN
BẢN CỦA NHÀ XUẤT BẢN.

Copyright © 2020 by Walkees

Mục lục

LỜI GIỚI THIỆU

Khi tất cả bắt đầu.....	3
Khởi đầu thực sự	10
Ngày tội phạm	22
Một đêm điên cuồng.....	30
Thám tử đặc biệt với một chú chó đặc biệt	41
Một buổi sáng chủ nhật không bình yên	53
Diễn tiến kỳ lạ	66
Một nghi can mới	77
Những diễn tiến kỳ lạ tiếp tục	84
Một cuộc họp không hồi kết.....	93
Người học việc mới	105
Bí mật được tiết lộ	115
Người học việc thông minh	130
Một sự hợp tác bất ngờ.....	146
Cuộc họp cuối.....	164
Một kết thúc vui vẻ.....	182
Thám tử đặc biệt Châu	188

LỜI GIỚI THIỆU

“Thực ra chính Châu, Thám tử đặc biệt của chúng ta, là người bắt được gã đàn ông Có vẻ như cô bé đã phải sử dụng một số động tác võ thuật để ngăn người đàn ông thoát khỏi hiện trường”.

Đây là cuốn sách đầu tiên trong bộ tiểu thuyết về Châu - thám tử đặc biệt, một cô bé 15 tuổi xinh đẹp người Việt Nam. Châu là con gái của một phụ nữ Việt Nam và người chồng Hà Lan. Gia đình họ chuyển từ Việt Nam sang sinh sống ở Anh tại ngôi làng nhỏ Highfields. Châu là một cô gái rất thông minh với những tài năng đặc biệt. Những tài năng đó đã hỗ trợ cô bé rất nhiều trong việc giúp đỡ cho lực lượng cảnh sát địa phương khi có một vụ giết người xảy ra trong làng. Vụ án giết người phức tạp làm nảy sinh vài nghi phạm xuyên suốt câu chuyện. Sự quan sát và giúp đỡ của Châu, cũng như những tài năng đặc biệt của cô bé, đã trở nên hết sức cần thiết trong việc tìm ra hung thủ thực sự. Thám tử Sam Archer - người điều tra chính vụ án, hết sức ngưỡng mộ Châu và việc giải quyết vụ án này dẫn đến một quan hệ cộng tác lâu dài giữa hai bên. Những nhân vật đặc biệt trong cuốn sách, như chú chó của Châu và Thám tử Sam Archer, mang đến tiếng cười và sự khâm phục. Những tình tiết hấp dẫn trong cuốn sách, khả năng kỳ bí của Châu sẽ khiến độc giả sẽ nóng lòng được biết cuộc phiêu lưu tiếp theo của Thám tử đặc biệt Châu, cho đến khi tập tiếp theo được xuất bản.

Khi tất cả bắt đầu

Châu!!”, người mẹ hét văng lên lần thứ ba từ dưới cầu thang. Như thường lệ, bà sẽ bắt đầu nổi cáu và chẳng mấy chốc bà sẽ chạy lên cầu thang, lớn giọng bảo con gái đi xuống dưới nhà ngay lập tức. Lần này thì không cần. Châu nhẩy chân sáo xuống cầu thang và vòng tay quanh mẹ, cô bé hỏi mẹ muốn gì.

Châu, một cô bé Việt Nam xinh xắn, mười lăm tuổi, sống trong một ngôi làng ở miền quê xinh đẹp nước Anh, cùng với mẹ cô, em trai 12 tuổi và cha dượng người Hà Lan, người đã kết hôn với mẹ cô sáu năm trước, khi họ còn sống ở Việt Nam. Gia đình sống với nhau ở Việt Nam trong năm năm, trước khi chuyển đến Anh. Mẹ cô, một phụ nữ Việt Nam 42 tuổi rất đẹp, hiện ở nhà chăm sóc gia đình sau khi đã có một sự nghiệp ở Việt Nam với nghề quản lý nhân sự và là một nữ doanh nhân. Cha dượng cô, 61 tuổi, dường như dành cả đời làm việc trong ngành logistic, đã nghỉ hưu trước khi chuyển đến Việt Nam, và tại thời điểm đó, ông đã bắt đầu viết sách. Gia đình chuyển từ Việt Nam đến Highfields, nước Anh sinh sống vì mong con cái mình có cơ hội tiếp xúc nền giáo dục tốt hơn, có tương lai tươi sáng hơn.

Cả hai đứa trẻ đều theo học trường quốc tế, nơi Châu đang chuẩn bị vào đại học. Trong năm đầu tiên ở Anh, cả hai đứa trẻ đã được học các kỹ năng tiếng Anh trôi chảy và chúng đã làm quen với văn hóa phương Tây một cách thoải mái và vui vẻ.

Highfields là một ngôi làng nhỏ yên tĩnh ở miền nam quận Kent, nhưng mọi thứ trong và xung quanh Highfields khác với cuộc sống thành phố. Ở ngôi làng nhỏ, yên tĩnh nhưng xinh đẹp này, mọi thứ giống như chiếc đồng hồ đã được quay ngược lại nhiều năm trước. Highfields có một cộng đồng rất thân thiết nơi mọi người biết mọi thứ về nhau và nơi rất có tinh thần cộng đồng.

Đặc trưng của Highfields là quảng trường cổ xưa, được xem như trái tim của ngôi làng, với nhà thờ, tòa thị chính, đồn cảnh sát, trường âm nhạc và quán rượu, tất cả đều nằm trong các tòa nhà cổ kính. Phần còn lại của ngôi làng có những ngôi nhà biệt lập và những con đường uốn lượn quanh những con suối nhỏ.

Châu và Minh được người dân trong làng yêu mến vì diện mạo và tính tình khiêm tốn nhưng vui vẻ của hai chị em. Minh, cậu em trai, luôn chạy nhảy hoặc đạp xe trong khu phố. Còn Châu được biết đến là cô bé đặc biệt, rất thông minh và sáng dạ, luôn mặc trang phục đẹp, và lúc nào cũng bận rộn với những cuốn sách hoặc với những thử nghiệm của mình. Những đứa trẻ học giỏi ở trường và thường có những hoạt động ngoại khóa riêng. Như Châu, cô theo học piano tại trường âm nhạc địa phương và năm trước, còn chăm chỉ tích cực tập luyện Taekwondo, học đến đai đen. Minh thì tham gia vào câu lạc bộ bóng đá địa phương. Châu còn có một tài năng khác: cô vẽ người và chân dung rất giỏi. Các “thử nghiệm” của Châu rất nổi tiếng trong trường và các vùng lân cận, nên mọi người đã đặt cho cô cái tên là Thảm tử đặc biệt Châu.

“Châu, chừng nào thì con mới chịu trả lời ngay khi nghe gọi,” người mẹ hỏi.

Với vẻ ngây thơ thường thấy, Châu trả lời mẹ bằng giọng nói nhẹ nhàng nhưng đầy phản kích: “Con đang lỡ tay chút mà, không bỏ ngang được. Con đang học cách lấy dấu vân tay từ các vật thể, mẹ nhìn nè, con đã thành công khi lấy dấu vân tay của mình từ một cái kính và đây là bản in nè mẹ!”. Mẹ cô thở dài, nhưng mỉm cười: “Con gái à, con với các thí nghiệm của con, để làm gì đây? Con cứ rảnh là chúi đầu vô đó, thậm chí hàng xóm đã đặt cho con cái biệt danh ngớ ngẩn vậy. Sao con không chơi hay làm những điều vui hơn với bạn bè, như Minh? Con cũng nên ngừng mấy cái hoạt động ban đêm đi nha.

Rất nhiều lần mẹ nghe thấy con còn thức lúc nửa đêm và cứ lục đục làm gì đó. Con cần ngủ đủ giấc; nếu không thì kết quả học tập của con sẽ bị ảnh hưởng đó con à.

Mà thôi, giờ nói đủ rồi, đó không phải là lý do mẹ gọi con. Hôm nay là thứ bảy và ngày mai con có buổi hòa nhạc đặc biệt cho buổi biểu diễn cuối mùa ở trường âm nhạc. Con sẵn sàng chưa?".

“Có chứ mẹ, con tập rất chăm chỉ cho lần biểu diễn này, nhưng mẹ biết gì không?” Cô bé trả lời với cách nói chuyện bí ẩn nổi tiếng của mình, khi cô bé nói về những nghi ngờ thường có cho một sự vụ nào đó. “Con đã sẵn sàng cho buổi hòa nhạc và con sẽ chơi tốt, con chắc chắn, nhưng con có cảm giác cô giáo của tụi con chưa sẵn sàng. Gần đây con thấy cô hành động rất kỳ lạ, con có cảm giác cô đang bận rộn với một thứ khác, một cái gì đó không tốt đẹp và không có gì liên quan đến buổi hòa nhạc của tụi con. Trông cô có vẻ lo lắng, cô quên mọi thứ, luôn nhìn ra bên ngoài, và khi điện thoại reo, cô thậm chí còn run rẩy và rõ ràng là rất sợ nhận điện thoại. Mới đây, sau khi con bước vào lớp, cô khóa cửa lại hết, trước đây chưa bao giờ cô làm vậy, còn nữa, hôm thứ bảy tuần trước, khi con tới trường để học piano, một người đàn ông đã đụng phải con khi đang chạy ra, rồi khi con bước vào trong lớp thì thấy cô giáo khóc, cô vội vàng lau nước mắt còn tóc thì rối bù.

Còn nữa, một số bàn ghế bị xô ngã rồi con còn thấy cô lén bỏ một mảnh giấy vào túi xách của mình. Con hỏi cô có sao không, nhưng cô nói không sao, chỉ bị cảm lạnh thôi, mà con biết là không phải vậy. Con chắc là có gì đó không ổn”.

“Con gái, con sẽ không can thiệp hoặc là bắt đầu điều tra, nghe không? Nhìn đâu con cũng thấy những cuộc phiêu lưu và bí ẩn.”

“Dạ, con biết rồi mẹ.” Châu lại trả lời ngay với vẻ ngây thơ, người mẹ không nhận ra những ngón tay đan chéo sau lưng cô bé.

Sáng chủ nhật ấy là một ngày tươi sáng và rực rỡ cuối tháng Năm, ngay trước kỳ nghỉ hè. Bọn trẻ sẽ được nghỉ học 2 tháng và đó là ngày cuối cùng của mùa giải ở trường âm nhạc. Hàng năm, vào ngày này, trường tổ chức một buổi biểu diễn của học sinh cho phụ huynh và người dân địa phương xem để thu thập tài trợ và tìm kiếm học sinh mới cho trường, cũng như trình diễn sự tiến bộ của học sinh.

Một cái sân khấu lớn được dựng lên cho sự kiện này, ở khu vườn trước ngôi trường. Sân khấu được dựng ở trước cửa ra vào với một cầu thang nhỏ từ cửa đi lên bậc. Bằng cách này, các sinh viên có thể thay quần áo và chuẩn bị bên trong trường, trước khi đến lượt họ lên biểu diễn. Xung quanh sân khấu có một tấm màn cao được giương lên, để ngăn công chúng xem các hoạt động trước buổi biểu diễn. Ngoài ra, tất cả khâu chuẩn bị thức ăn và nước uống, được thực hiện bên trong bởi một công ty dịch vụ ăn uống và cô giáo có thể hướng dẫn cho học sinh của mình trước khi diễn, kiểm tra thức ăn nước uống và đảm bảo chương trình được thực hiện theo đúng trình tự.

Đây là lần thứ hai Châu tham gia sự kiện này, lần đầu tiên là lúc gia đình cô bé mới chuyển về làng. Vẫn là Châu, một trong những người đầu tiên người có mặt ngày hôm đó, và cô bé ngay lập tức nhận thấy cô giáo có một tâm trạng khác thường.

Cô giáo, một người phụ nữ chớm ba mươi, vóc dáng thanh lịch với mái tóc vàng sẫm và đôi mắt xanh lấp lánh, có vẻ lo lắng một cách kỳ lạ và cô liên tục đi tới đi lui trong văn phòng nhỏ của mình bên cạnh lớp học, cô đi nhanh và vội vã hơn trước giờ Châu từng thấy. Giọng cô giáo hôm nay cũng cao hơn bình thường và đôi má của cô ửng đỏ, trong khi bình thường má cô ấy trắng như tờ giấy. Châu thậm chí còn nhận thấy một ánh mắt kỳ lạ của cô, ít lấp lánh và xen lẫn nỗi sợ hãi, cô chớp mắt nhiều và nhanh hơn bình thường.

Suy nghĩ của Châu bắt ngờ bị ngắt quãng bởi nhiều giọng nói từ khu vườn. Phụ huynh và công chúng đã đến và trò chuyện trong khi tìm kiếm một chỗ ngồi trước sân khấu. Đối với ngôi làng nhỏ, đó là một sự kiện lớn hàng năm với hơn một trăm khán giả, bao gồm cả các quan chức cao cấp hiện có của làng; ngài thị trưởng, với cái bụng to, khuôn mặt đỏ và bộ ria mép xoắn; thanh tra cảnh sát trưởng với đôi mắt nghiêm nghị và dò xét; một số sĩ quan của ông và người đứng đầu các trường học. Ngoài ra, chủ tịch của trường Đại học ở thành phố bên cạnh và một số giáo sư ở đó cũng có mặt và sau cùng nhưng không kém phần quan trọng, báo chí từ các tờ báo địa phương và thậm chí của thành phố cũng có mặt. Có khoảng 6 nhà báo và nhiều phóng viên truyền hình.

Có thể dễ dàng nhận ra họ thông qua trang phục và tất cả họ đều có điện thoại trong tay, sẵn sàng ghi lại bất cứ điều gì có thể đáng tin.

Có tiếng nhạc nền phát ra từ những cái loa lớn ở hai bên sân khấu. Ở góc trước bên phải cái bục, bên cạnh tấm màn kín, có một anh kỹ thuật viên với thiết bị điều khiển âm thanh cho bài phát biểu của mọi người và màn trình diễn của các sinh viên. Đó là một chàng trai trẻ, mặc quần jean và áo phông, mang đôi giày thể thao cũ, với điều thuốc dường như lúc nào cũng ở trên môi.

Rèm đóng, và tất cả các ghế dần có người ngồi. Tiếng nói chuyện ồn ào, thậm chí bắt đầu lấn át tiếng nhạc nền.

Phía trong trường, tất cả học sinh đều đã có mặt và bận rộn với quần áo và trang điểm, để chuẩn bị cho màn trình diễn của họ. Những người phục vụ đi đi lại lại với những khay thức ăn và đồ uống mà họ mang ra khu vườn, đặt lên một dãy bàn dài để dọc trong vườn, phục vụ như một bữa tiệc buffet cho tất cả những người có mặt, để không cần phải đi tới lui phục vụ và quấy rầy chương trình khi đi ngang qua khán giả. Những người phục vụ đi từ trường ra khu vườn bằng lối đi nhỏ bên hông sân khấu, mà không phải đi xuyên qua sân khấu.

Ngày đặc biệt hôm ấy được chính thức khai mạc bởi ngài thị trưởng của làng. Ngài thị trưởng nổi tiếng bởi cách nói chuyện dí dỏm, luôn sẵn sàng diễn trò hài hước để làm mọi người cười. Có một bục phát biểu được đặt trên sân khấu, trước tấm màn đóng kín. Cô giáo đã sắp xếp một số trợ lý để giúp đỡ trong chương trình và để hỗ trợ một số công việc. Một trong số họ đi qua đi lại trước sân khấu và giơ ra một bảng thông báo: “Chương trình sẽ bắt đầu trong 5 phút nữa”. Việc này để thông báo một cách lịch sự cho công chúng rằng: xin hãy giữ im lặng để chương trình được phép bắt đầu. 5 phút sau thị trưởng bước lên bục phát biểu, gõ micro, để xem nó có hoạt động không. Âm nhạc giảm xuống và công chúng im lặng.

Sau khi nói “thử máy, thử máy...” một vài lần vào micro, ngài thị trưởng uống một ngụm nước, đặt ly lên bục, hắng giọng, để bắt đầu bài phát biểu khai mạc.

“Thật là một ngày tươi sáng và đầy năng lượng cho sự kiện nổi tiếng hàng năm tại trường âm nhạc yêu dấu của chúng ta”, thị trưởng bắt đầu, với một nụ cười hết cỡ trên gương mặt đỏ hây của ông ấy. “Chào buổi sáng tất cả quan khách. Tôi rất vui khi được mở đầu sự kiện đáng yêu này và chào mừng tất cả quý vị đến tham dự ngày đặc biệt này. Xin gửi lời chào mừng đặc biệt đến các vị khách mời và báo chí, việc này cũng cho thấy sự kiện này đã trở nên quan trọng như thế nào đối với cộng đồng của chúng ta. Người chủ sở hữu và cũng là giáo viên đáng yêu của trường âm nhạc, cô Grace, đã biến sự kiện này trở thành một phần thiết yếu trong cộng đồng của chúng ta, cô ấy đã liên tục cố gắng và làm việc hết sức để sự kiện này thành công to lớn, ngay cả trước khi khai mạc, haha.

Kính thưa các bậc phụ huynh, công chúng và người hâm mộ của trường, xin chào mừng tất cả quý vị và chúc tất cả quý vị có một ở đây có một ngày thật đặc biệt. Tôi sẽ không làm quý vị nhầm chán bằng một bài phát biểu dài dòng bởi vì tôi biết các sinh viên rất muốn cho quý vị thấy sự tiến bộ và tài năng của họ”. Thị trưởng bắt đầu mỉm cười theo cách nổi tiếng của mình và đôi mắt bắt đầu lấp lánh một cách tinh nghịch.

Đây là khoảnh khắc mà mọi người đều biết là cuối bài phát biểu, ông ấy sẽ lại có một trò đùa nào đó. Thị trưởng nhìn xung quanh như thể ông ta đang yêu cầu mọi người chú ý, sau đó đưa miệng lại gần micro và bắt đầu nói tiếp.

“Như quý vị thấy đây, tôi đi cùng Chánh thanh tra thám tử vĩ đại của ta và các sĩ quan của anh ấy, nên quý vị có thể hoàn toàn an tâm thưởng thức và quý vị sẽ thấy an toàn trăm phần trăm vào ngày đẹp trời này. Nếu có bất kỳ tội ác nào xảy ra, tên tội phạm nên biết rằng các sĩ quan của tôi ở ngay đây, haha”. Ông ấy lại nhướn miệng cười to hơn và giơ tay lên để làm hành động mà ông ấy luôn làm vào những lúc như vậy. Nắm lấy đầu ria mép của ông ấy và xoắn nó giữa các ngón tay.

Khán giả đứng dậy khỏi ghế, cười và bắt đầu vỗ tay. Thị trưởng lúc này giơ cánh tay lên và bắt đầu những lời cuối cùng của bài phát biểu khai mạc: “Không không, xin vui lòng ngồi xuống và chuẩn bị để thưởng thức một chương trình tuyệt vời.

Khi tôi đang nói đây, thì màn sẽ mở ra và chương trình sẽ bắt đầu. DJ, hãy bật nhạc khai mạc, hãy mở màn đi nào!” Nói rồi ngài thị trưởng nhanh chóng rời khỏi bục phát biểu, cùng lúc đó, một số trợ lý đã di chuyển bục đi và âm nhạc bắt đầu tăng âm lượng. Rèm sân khấu được bắt đầu kéo ra cùng với cảm xúc hào hứng của công chúng được thỏa mãn khi tấm màn di chuyển.

Khán giả lại bắt đầu vỗ tay, nhưng ngay khi tấm màn được mở toang, tiếng vỗ tay đột nhiên dừng lại và không gian đột nhiên im bật lạnh lẽo. Mọi người lặng yên, nhìn chăm chăm lên sân khấu với những cái miệng há hốc và ánh mắt sợ hãi. Có một cái ghế đặt giữa sân khấu. Trên ghế là cô giáo Grace, đang ngồi, nhưng mắt nhắm và tay ghim vào ngực bằng dao, trên cầm một bông hồng đen. Sau lưng cô ấy, có một tấm bảng gắn vào ghế, với dòng chữ: “ThE End” (Kết thúc). Chiếc áo trắng của cô ấy ướt đẫm màu như máu, làm cho mọi người hiểu rằng, họ đang nhìn thấy một giáo viên đã chết.

Không gian lúc bấy giờ im phăng phắc, trong vài phút không ai thốt ra được lời nào. Thực sự, không gian yên lặng như thể không ai còn thở.

Khởi đầu thực sự

Hai tuần trước khi xảy ra vụ án mạng.

“Minh, đi lên gọi chị xuống ăn tối”, người mẹ hỏi cậu con trai nhỏ. “Con không biết chị đi đâu rồi mẹ, chị không có trong phòng”, cậu bé trả lời mẹ, mắt vẫn không rời khỏi chiếc điện thoại một giây, cậu đang bị cuốn vào trò chơi trên máy. Bà mẹ thở dài, và trở vào bếp, như thể bà ấy bất lực. Đây không phải lần đầu Châu vắng mặt trong bữa ăn tối mà không xin phép. Vừa lúc đó Châu nhảy vào nhà. Cô bé có chuyện gì đó rất vui và hào hứng và đi ngay vào bếp tìm mẹ.

“Mẹ, Mẹ”, cô bé bắt đầu với giọng hào hứng. Mẹ cô bé ngắt lời, không để ý đến vẻ nôn nóng đang muốn kể gì đó của Châu. “Con gái, đi rửa mặt rửa tay đi, cơm tối làm xong hơn nửa tiếng rồi. Con biết ba thích cả nhà ăn chung đúng giờ mà. Con đi đâu mà quên cả giờ giấc vậy?” Người mẹ biết đó là câu hỏi Châu muốn nghe, bởi vì cô bé sẽ có cơ hội để kể hết những chuyện đã xảy ra trong niềm phấn khích trọn vẹn. Ngay lúc cô bé hít một hơi dài để bắt đầu câu chuyện, mẹ cô bé lại ngắt lời. “Không, con đi làm những gì mẹ nói trước, đi rửa mặt rửa tay rồi trở lại đây trong 5 phút. Con có thể kể trong lúc ăn tối, đi đi, nhanh lên!” Thông thường những lời này cũng không thực sự thúc Châu làm nhanh hơn. Bình thường là cô sẽ dành toàn bộ thời gian cần thiết để rửa mặt rửa tay. Tuy nhiên, lần này thì không.

Khi mẹ bước vào phòng ăn để đặt thức ăn lên bàn, Châu đã ngồi sẵn với sự phấn khích và háo hức trong ánh mắt, cô bé không thể chờ lâu hơn để bắt đầu kể với mọi người những gì cô bé giữ trong lòng. Khi mọi người đã sẵn sàng để bắt đầu ăn tối, cô bé chờ đợi câu hỏi hàng ngày của cha mình.

“Sao rồi, hôm nay con làm gì hả Châu, có cuộc phiêu lưu hay bí ẩn nào mới để khám phá không?” Gần như cùng với chữ cuối cha phát ra, Châu bắt đầu nói với giọng nói vội vã và thậm chí còn hào hứng hơn.

“Có ba, con đã có một cuộc gặp gỡ hết sức đặc biệt, cô bé trả lời một cách bí ẩn, không chờ đợi bất kỳ phản hồi nào mà ngay lập tức nói tiếp với mọi người về cái gọi là cuộc gặp gỡ của cô ấy. “Sau giờ học, lúc con đang đi bộ ngang đồn cảnh sát thì đúng lúc đó, Chánh thanh tra thám tử Sam Archer bước ra khỏi đồn, rồi ba biết chuyện gì đã xảy ra không?” Cô bé nhìn cha mình, rồi mẹ, rồi hướng về phía em trai, để xem phản ứng của họ. Nhưng Châu không đủ kiên nhẫn để chờ họ, cô bé thậm chí còn muốn thêm nhiều bí ẩn vào câu chuyện của mình nữa.

“Ông ấy nháy mắt và cười với con, rồi cả nhà biết ông ấy nói gì không?” “Thôi mà Châu, kể đi, làm sao cả nhà biết ông ấy nói gì với con”, cha cô trả lời. Châu lại nhìn từng người mấy giây rồi cuối cùng cũng bật miệng ra. “Chánh thanh tra thám tử nói với con là: “Xin chào, Thám tử đặc biệt Châu, cháu khỏe không, có thí nghiệm hay sự vụ bí ẩn nào không?” Châu tiếp tục kể nhanh hơn với sự phấn khích và giọng to hơn. “Con đã chào lại Chánh thanh tra và kể với ông về bộ công cụ điều tra mà con đã làm, rồi con nói với ông rằng con đang cố gắng thu thập và in dấu vân tay rồi ba biết ông nói gì hông?” Cô bé rướn người lên phía trước rồi lại nhìn mọi người, đôi mắt cô mở to như chưa từng thấy ở một người Việt Nam. Mẹ cô lại ngắt lời và bảo cô ăn trước rồi từ từ nói, nhưng cha cô có lẽ tò mò hơn:

“Ừ đúng rồi Công chúa (cách ông ấy thường gọi Châu), đừng có quên ăn đó, nhưng hãy kể cho cả nhà biết chuyện gì xảy ra nữa”. Châu ăn nhanh một miếng to đầy mồm rồi lại nói, suýt nữa thì mắc nghẹn vì vừa nhai vừa nói. “Ông nói....., ông nói”, cô bé hầu như không thể nói được từ nào vì quá phấn khích.

“Ông nói ông rất hân hạnh giúp con rồi ông mời con đến đồn cảnh sát vào buổi chiều Thứ Bảy. Mọi người tin không? Chánh thanh tra gọi con là Thám tử đặc biệt Châu rồi còn sẽ dạy con những bí mật về nghiệp vụ điều tra của cảnh sát”. “Được rồi, được rồi Công chúa, đừng đi xa quá, con không biết ông sẽ làm gì thêm nữa. Bây giờ thì ăn đi và yên lặng một lúc, đến lượt Minh kể cho cả nhà nghe hôm nay con làm những gì”. “Dạ ba ơi, vậy có nghĩa là ba cho phép con đi đến đó ngày Thứ Bảy phải không, vì ngài Chánh thanh tra Thám tử dặn con phải mang theo giấy cho phép của ba.”

“Đồng ý Công chúa”, người cha trả lời, “Ba nghĩ nếu chúng ta không tin nổi ngài Chánh thanh tra Thám tử thì chúng ta cũng không còn ai để tin nữa. Bây giờ nhắc lại lần cuối, ăn và giữ yên lặng!” “Dạ ba, cảm ơn ba” Châu trả lời, và bắt đầu ăn với nụ cười to trên gương mặt.

Suốt những ngày còn lại trong tuần, đầu óc Châu như ở trên mây và cô bé không thể chờ đến giây phút được đi đến đồn cảnh sát, nhưng mà cô bé nảy sinh một ý tưởng để gây ấn tượng nhiều hơn với Ngài Thanh Tra Thám tử. Tuần rồi có một bức tranh trên báo, tường thuật lại cuộc điều tra về việc nhiều xe hơi bị trộm trong làng và bài báo đăng một bức hình rõ nét của ngài Chánh thanh tra Thám tử. Mỗi buổi tối, trước khi đi ngủ, Châu vẽ lại chân dung của ông ấy và đến khoảng Thứ Sáu thì cô bé hoàn thành bức chân dung, có thể nói là bức chân dung đẹp nhất trước giờ cô bé vẽ.

Thứ Bảy đó, Châu dậy sớm và đã chuẩn bị xong, sớm nhất từ trước đến giờ, và mặc dù cô bé luôn thích đi học đàn piano, nhưng lần này thì thật sự cô không muốn đi, bởi vì sau khi gặp ngài Chánh thanh tra thì trong đầu cô bé cứ luôn nghĩ về cuộc hẹn ở đồn cảnh sát. Nhưng mà cô bé biết rằng cha cô sẽ không thích cô nghỉ học vì lý do đó, nên cô thu xếp các thứ bỏ vào cặp rồi đi đến trường nhạc.

Ngày hôm đó Châu cảm thấy rất vui, và thời tiết rất đẹp, nên cô bé nhảy chân sáo trên suốt quãng đường đến trường nhạc. Gia đình họ sống trong ngôi làng nhỏ gần trung tâm quận Kent, ở đó có những con đường làng hẹp, những dòng suối nhỏ uốn lượn và rất nhiều cây xanh nghiêng mình bên suối. Họ sống xa trung tâm của ngôi làng nơi chỉ có những ngôi nhà biệt lập với những khu vườn xinh đẹp trước và sau nhà. Người dân nơi đây thân thiện và ai cũng biết đến cả gia đình bởi Châu và Minh, hai đứa nhận được nhiều thiện cảm của dân làng. Mọi người chào Châu khi cô bé đi ngang và nhiều người nheo miệng cười khi thấy cô bé nhảy chân sáo vui tươi, còn Châu thì luôn đáp lại bằng cách vẫy tay và chào lại họ. Thế rồi cô bé đến trường nhạc, một ngôi nhà cũ cổ kính, nhưng to và đẹp, nằm ở giữa nhà thờ và tiệm bánh ngọt ở quảng trường trung tâm.

Ngay lúc cô bé vừa bước vào trường, cô bất thành linh bị ngáng bởi một người đàn ông, va vào cô trong lúc chạy ra khỏi trường. Chỉ trong một giây hai ánh mắt gặp nhau, Châu nhìn thấy một gương mặt với mái tóc sẫm màu, lông mày rất rậm cũng màu sẫm, và một cái cằm chưa cạo râu. Trong giây lát đó, cô cũng chú ý cái mũi to và rộng của người đàn ông. Người đàn ông đẩy cô sang một bên và bỏ chạy. Cô bé lúc bấy giờ cũng bắt đầu vội vàng, tò mò về lý do khiến người đàn ông quá hấp tấp và thô lỗ.

Cô nghĩ mình có thể tìm thấy câu trả lời phía trong, nên cô tiếp tục đi vào. Châu đi thẳng đến lớp học, chắc chắn rằng cô giáo dạy đàn sẽ là chủ đề chính của câu chuyện ly kỳ này. Bước vào lớp, cô bé lập tức nhìn thấy một khung cảnh hỗn độn. Một số ghế và bàn bị xô lệch, một chiếc ghế thậm chí bị ngã lộn ngược, văng rất xa cái bàn so với bình thường.

Cùng lúc đó, cô bé chú ý đến cô giáo của mình, người quay mặt đi như thể không muốn Châu nhìn thấy dáng vẻ hiện thời của mình. Tuy nhiên, Châu là một chuyên gia trong việc quan sát chi tiết rất nhanh. Cô bé nhận thấy mái tóc của cô giáo rối tung và trong tích tắc lúc cô giáo quay mặt đi, cô bé thấy cô giáo đang lau và giấu nước mắt, và cô cũng cố gắng giấu Châu bỏ thứ gì đó vào túi xách. “Cô ơi cô có sao không?”

Châu hỏi trong lúc bước về phía cô. Cô giáo quay về phía Châu, cố gắng mỉm cười, nhưng rõ ràng đó là một nỗ lực thất bại. Tuy nhiên, cô ấy trả lời.

“Ừ Ừ Châu, cô không sao, chỉ bị cảm lạnh chút thôi, không có gì phải lo lắng.” Cô rõ ràng không muốn nói cho Châu biết chuyện gì đang thực sự diễn ra, và cô giáo bắt đầu sắp xếp lại bàn ghế trong khi bảo Châu đến ngồi sau cây đàn piano như thể không có chuyện gì. Châu quyết định không hỏi nữa, nhưng cũng quyết định sẽ điều tra sau. Bây giờ thì cô bé chỉ làm theo những gì cô giáo bảo và trong suốt một giờ học như thường lệ với cô giáo, Châu thấy rõ trong đầu cô giáo đang đấu tranh với một điều gì đó. Một chuyện nữa khiến cô bé chú ý là cô giáo, sau khi sắp xếp lại bàn ghế, đã khóa cửa lớp học, điều mà cô chưa bao giờ làm trước đây.

Dù sao, rõ ràng là cô giáo không muốn gây thêm chú ý về vụ việc này đối với Châu, vì vậy Châu quyết định không gây áp lực cho cô thêm nữa và sau bài học, cô bé vội vã về nhà ăn trưa để chuẩn bị cho cuộc hẹn với Chánh thanh tra Thám tử. Cô bé cũng quyết định không kể với mẹ lúc này, cô sợ sẽ gây nguy hiểm cho cuộc gặp của mình sau bữa trưa. Ngay khi ăn trưa xong, Châu chạy về phòng, tắm, chọn quần áo để thay, rồi bắt đầu bỏ vào túi xách những thứ cô muốn mang theo. Tất nhiên cô bé sẽ mang theo bộ công cụ điều tra và cô bé cũng không quên mang theo giấy cho phép của cha cô trong túi xách, và dĩ nhiên, bức chân dung cô ấy đã vẽ. Châu diện một chiếc quần bó và áo sơ mi, đi đôi bốt lửng bằng da. Cô bỏ đồ dùng mang theo vào một chiếc túi đeo vai bằng da lớn và đội chiếc mũ len yêu thích. Bây giờ, cô bé thực sự cảm thấy mình như một thám tử và đi xuống lầu để tạm biệt mẹ. Em trai cô đang ở câu lạc bộ bóng đá và cha cô ở trong nhà vườn bận viết cuốn sách tiếp theo, vì vậy cô bé không muốn quấy rầy ông.

Cô thấy mẹ đang trong bếp và ngay lúc vừa bước vào, cô bé nhận được lời nhận xét như tiên đoán. “Châu, con ăn mặc vậy có phù hợp để đi gặp ngài Chánh thanh tra Thám tử không?” Mẹ cô bé hỏi với vẻ lo lắng.

“Mẹ ơi, mình đang ở Châu Âu mà, như vậy là rất hợp, mẹ đừng lo”, Châu trả lời với một nụ cười rộng trong khi trao cho mẹ một cái ôm chặt đầy yêu thương. “Con mượn mẹ cái túi đeo vai được không? Con thấy nó thật là hợp với bộ trang phục của con, nó làm con trông người lớn hơn, mẹ thấy không?” “Mmmm, mẹ cũng không biết mẹ có thiết tình đồng ý với câu trả lời đó không nữa, con mới 15 tuổi và không nên làm mình thấy già hơn. Mà thôi, cứ hứa với mẹ là phải lịch sự và đừng có nhõng nhẽo. Chỉ lắng nghe ngài Thanh Tra Thám tử nói và luôn đang hoàng, nghe chưa? Ồ, hứa với mẹ là con sẽ về nhà trước 6 giờ để ăn tối.” “Dạ, mẹ, con đi đây, con phải tới đó đúng giờ. Bye mẹ, lát gặp lại”. “Bye bye con gái xinh đẹp, bảo trọng”, mẹ cô mỉm cười trả lời nhưng cũng kèm theo tiếng thở dài của tình mẹ.

Đi trên con đường giống như lúc sáng, Châu bây giờ bước đi những bước vững chắc, nhưng vẫn nở nụ cười đáng yêu trên gương mặt.